

REGÉLŐ.

Pesten csütörtökön július 11^{kén} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' néma és szerelme.

Eredeti novella.

NAGY ELEKTŐL.

Ismertétek-e e' nőt, ki előttetek fekszik? — O nem, hisz' ti könyeztek. Ő szép volt; de mit ér a' szépség? — a' halott is szép; jó volt; — de mit ér a' jóság, ha a' kebel utósó dobbanásával jel nélkül elhal?! Ő szerencsétlen 's még is boldog: o de megéri-e e' rövid élet boldogsága a' hosszú 's mély kinokat?! Ti értte könyeztek, hogy élte ifjúságában elszáradt? O ne őt, magatokat sirassátok, hogy őt elvesztítetek; csak őt ne, inkább fájdalmait, miket köztetek fel nem oszthatott, boldogságát, mellynek részeseivé nem lehetétek, keble nyugalmit, melly kihamvadt: mert egy szikrája ennek titeket mondhatlanul boldoggá tett volna. O ne sirjatok; a' köny enyhíti a' fájdalmakat, 's nektek mondhatlanul kell szenvednetek, hogy az ő fájdalmainak csak szikráját érezhessétek. Ő szerencsétlen volt, 's még is boldog: a' világ tévé őt szerencsétlenné, 's lelke e' világot kipótola, 's őt boldogitá. Ő eszméletével kezdé érezni, más a' világ gyönyöreivel: de a' világ csak szerencsésithet, soha sem boldogíthat. 'S tán azt hiszitek, hogy ő a' világot nélkülözhetőnek vélte? O nem: ő a' világot tiszta napfényében szereté, rózsá virágként kíváná izlelni; az ő érző keble e' világnak örült, mert e' világnak született; keresé az embereket, mert ő csak nekik kívánt élni: de az emberek elfordulának tőle, 's kerülék őt; pedig ő oly szép 's jó volt. De az ő szépsége nem e' világnak teremtetett; az ő tiszta szemeinek fényét a' mesterkelt világ nem keresé. — 'S kérditek jóságát? Hisz' ti mindenkit jónak valltok, 's oly könnyen osztogatjátok e' czimet, mert miibe sem kerül; de ő neki mondhatlan kinokba került! — 'S e' fájdalmak kihamvadtak, a' kínoktól szétdúlt kebel kipihegett, 's ti még is sirtok?! Tudom! ti tulajdon fájdalmaitok felett keseregtek, öntudatlan, önkénytelen; mert ti könyeiteket pillanatnyi fájdalmakkal vásároljátok-meg, hogy illő idejében igaz áruként eladhassátok.

De nézzétek-át az ő életét! — Minden köny mázsányi tehert emelte szívéről; minden mosolyát a világ kinjai követék. Ismerjétek-meg őt!

Nincs szentebb érzelem, mint mellyet fájdalom érlel azzá: ezt az ember a világ minden gyönyörénél feljebb becsüli; ha elragadni kívánnád tőle, csak szívével szakíthatnád-ki belőle. Lássátok, e' halottnak első érzése fájdalom volt, 's ő korábban, mint akárki, érzé a' fájdalom hatásait: de még nem is könyezhete fájdalmai felett, mert nem talált vigasztaló kézre, melly azokat letörölhette volna. Tudjátok mért? Mert az emberek a' gyermek fájdalmait olly könnyűnek vélik, a' milly könnyen okozhatók, — 's nem tekintik, hogy ezen okozat gyermeki öntudatlansággal párosulva, mit szül a' kebelben! — Ez előttetek fekvő lány rideg lőn; fájdalmai kérget vontak szíve körül, mellyből semmi ki nem törhete: de a' más fájdalmainak látásánál elolvada, 's önfájdalmait feledé; mert ki ön maga kinokat nem érze, az mások kinain meg nem indul, 's csak a' feldult keblen talál a' boldogtalan enyh-helyet. 'S ti sirtok, 's őt elhervadni hagyjátok? Sirjatok a' hervadó virág felett, melly többé nem gyönyörködtet, hogy illő idejében meg nem öntözétek: de sirjatok egyszersmind a' felett, hogy időtöket mérges illatú virágok öntözésére resztegettétek. — A' gyermek felserdült, de átmeneteli szakával a' fájdalomról az örömré át nem tért; élete szakai fájdalmak sorozata; az élet láncz, melly a' fájdalom-kapcsokat egybeköti. 'S fájdalmai közt a' legnemesb érzelem fejlődék-ki: a' szerelem. Egy ifjút szerete, keble teljes erejével, forrón, nemesen, örök tűz jeleivel, 's az ifjú viszón-szerelme feledtette volna vele örök bűját, 's e' bűnak marczangló kinait, a' némaságot; mert ez érzelem nél nő néma volt. — Az értelem olly magas és dicső, midőn az embert állatiságából kiemelve, emberré teszi; 's míg az értelemnél a' természet meg nem állt, magasbra emelkedett 's adott az embernek nyelvet, mellyen szólhasson. 'S az ember szólott és csudákat tőn nyelvével, — 's még a' gyermek is önkénytelenül örvend beszélni tudásának, és cseveg szüntelenül, midőn ajkai az első szóra megnyílnak. Beszéd az embert élteti, mert még fájdalmaiban is elkiséri, a' kietlen pusztákon is társul marad, hol minden domb 's minden völgy viszhangozza azt, mi egyedül szívéen feküdt. 'S ha a' kietlen pusztákon éltető sugár a' nyelv: napként kell felvilágolnia az ember keblében rokonszenvűek szerettei közt. Mi szüli azon örökös forrongást, változatosságot, melly éltünket kellemesíti? a' nyelv; mi ad szárnyakat gondolatinknak, 's mi ad örömet a' szellemi világban? a' nyelv. Ha nem bírál elembeli tehetségekkel, bizonynyal soha valódi örömet nem éreznél.

szellemi tehetségeid pedig elfonyadnának tolmács nélkül. Mig önkényesen beszélni tudsz, addig örömeid forrása ki nem apadt: — 's kinek e' forrás soha meg nem nyílt, ki minden szikrányi örömet 's egész élte fájdalmát egy kebelbe zárhatja, annak keblében az öröm 's gyönyör helyet nem talál. Láttál-e már bimbót, melly mi előtt kifejtett volna, elhervadt; találtál-e már nőre, kinek arcán örök bú jelei vettek helyet, kifejezésteli arcot, mellyen az öröm szikrája soha át nem villant: ha láttál, azon nő néma volt. 'S lehet-e mélyebb fájdalom, melly az első érzéssel fejlik-ki; lehet-e tisztább érzet, melly a' legnagyobb kint önmagába rejti, 's egy egész életet tölt-át az öröm minden mámore nélkül!! Minden bú enyhíthető, de a' némának fájdalmaait csak a' halál oltja-el. A' némaság róna pusztaság fű 's virág nélkül. — 'S e' szónál újra előttem áll ő; 's bár állna előttetek, az egész világ előtt, hogy tanulná arczából megismerni a' tiszta lelket, mert a' szó olly könnyen behizelgi magát, 's mi a' szájból, nem a' szívből fakadó szokat értjük 's beszéljük. — 'S még csak szerelmében érzé némasága teljes hatalmát; most midőn őt szólni látá, 's őt érteni látszék, képzelé a' beszélés édenét. De a' viszonszerettetés élvezetét ő nem izlelheté, 's még is szereté őt, nem hanyatló szerelemmel, atyjánál, anyjánál jobban, mert ő az ifjút nem ismeré. Az ifjú szép volt, de jó nem, — és szép arcvonásai beszéd közben olly élénkek 's kellemesek lőnek, mellyek a' csupán önmagát ismerő némában szerelmét gerjesztének. — 'S ő nem szeretteték; látnia kelle, miként enyeleg egy másikkal, 's képzelé annak boldogságát; ő rá, a' szenvedőre, nem is tekintének. O de igen; egykor gúnyos nevetéssel fordula az ifjú feléje; a' néma lány elpirula. O, hogy nem tud szólni! az egész világ őt érzetnélküli állatnak tartá, tehetlennek önmagával, terhére másoknak, 's ezt vele érezteték, ezt ő megérté!..... Mért e' visszaélés?.... Ő nem tud szólni, pedig nem volt érzet nélküli, nem esék másoknak terhére. — Az ifjú férj meghalt hosszas kicsapongásai után, 's ez egyetlen öröme elenyészék, hogy őt láthassa, 's láthatásánál minden kinjait feledje, csak szerelmét nem, mert a' szerelem még fájdalmaiban is édes. De látnia kellett egyszersmind kedvesének nejét, miként feledé az férje szerelmét, 's mi könnyen engedé-át magát új gyönyöröknek, mikről ő nem is álmodott volna. Felötlék benne azon gondolat, hogy őt boldogabbá, sokkal boldogabbá tette volna, 's gyűlöle, legelsőbbben gyűlöle embert; gyűlöle a' megholtak nejét. De e' gyűlölség annál lángolóbbá tévé szerelmét; áldozatként tekinté az elhottat; feledé mindent; erősen hívé, hogy ő szerelem szükségében halt-meg, 's kinai óriásiak valának. Eddigelé sirni nem tudá; de

könyei kiapadtak, — 's nem volna köny azon fájdalmak enyhítésére, melyek keblében dühöngtek.

'S két év múlva kelle őt ismét látni. Búsan 's magával tuskodó kebellet ha ki belépett hozzá, az örömmel telt kebellet tért vissza. Ki mindenét elveszté, és semmit sem hozza magával, mindent megnyere. Némásága őt a' világból kizárá, 's a' magány olly örömeket ada neki, melyeket a' világ nem ismer. Szerelme őt viszon szerelemmel nem boldogitá; de adott neki kinszet, mellyről nem is álmodott. A' bú-marczangolta kebel felett a' vihar eltompult, 's a' természet legszebb napja gyújtá-fel benne az öröm világát. — 'S mind ezt egy gyermek tevé, a' gyermek pedig a' meghalt kedvesnek árva gyermeke volt, elhagyatva tulajdon anyjától, ki a' világ gyönyöreinek áldozá-fel mindent. Sirva találá őt egykor, 's megismeré arczáról. Félőrrúltan rohant hozzá 's keblére ölelé; a' gyermek felmosolyga, 's a' némának könyei először kezdenek ismét folyni; feledé minden fájdalmát a' gyermeknek égvilágú szemébe tekintve, feltalálá benne mennyét, nézé 's mozdulatlan tovább nézé. 'S a' gyermek megérté őt, feledé sirását 's kis kacsóit feléje tartá ölelésre. 'S a' gyermek első volt, ki a' némát megérté; mert az a' szerelem hangján szólt hozzá. Egyik sem szólt, de szóltak szíveik; a' gyermek feledé oldalánál a' beszélést, nem ostromlá kérdésekkel, vele a' beszélés szükségét nem érezteté, 's mind ezt önkénytelen, öntudatlan. — 'S többé a' gyermek a' nőtől, nő a' gyermektől nem vala elválasztható. Forrón ragaszkodék mindkettő egymáshoz, mintha egymásért lettek volna teremtvé. A' gyermek feledé mellette játékát, — vele, hajfürteivel játszó, 's könyeit csokolá-le a' néma nőnek. A' fiú olly engedelmes 's engedékeny lön, mert szerettteték, 's a' szeretet jeleit édeseknek találá. Ha vigyázatlanságból baja történt, o mi gondos 's ápoló anyáratálalt barátnéjában; 's a' gyermek ez által vigyázóbb lön, hogy gondjaitól a' nőt felmentse. Ha sérvet ejte magán, a' némának egy pillantása, biztató mosolya, feledteté vele minden fájdalmát. Ha játszani hivaték, néma barátnéjának képe lenge előtte szünetlenül, és sieté haza, mert a' szerettetés hangja varázsként voná őt hozzá. O, de ilyenkor a' nő is a' legboldogabb vala. Lassanként öröm-lázza, melly örültséggel vala határos, 's mi által a' gyermeket elfogódottá tevé — fokonként bánat 's öröm közötti tusakodása szünni kezde; a' keserőséggel vegyült fájdalmas arc az érzésnek teljes kifejezésévé vált; az anyai szeretet egész érdeme nyílt-fel előtte, 's él-tének legszebb korszakát élvezé. Boldog vala a' gyermek közelében 's távollétében. Ha mellette volt, őt nézé 's ölelé, 's ez öleléssel ölelé az egész világot; ha távol volt, róla gondolkodott és

szerelméről, 's azon örömről mely őt viszonzáthatásánál érendi, 's mellynek előérzete a' lelket sulyegyenéből kiemelve azon édes nyugtalanságba helyezi, mellyet várakozásnak, sovárgásnak nevezünk. A' gyermeknek egy csókja ilyenkor kibékíté őt minden bűjával; 's valamelly jó tette, nyájassága, körültti enyelgése, földérité benne a' bizalmat, melly kebléből már veszendő vala.

'S később szerelmével boldogsága is nagyobbult. Mi csupán ösztön, a' szerelem szüksége vala, az jelenleg meggyőződésévé vált. A' gyermek serdülni kezdé, 's mindenkitől szerettteték, szorgalmas lön, és szorgalmával gyümölcsöket arata, 's szorgalma gyümölcseit leraká anyja lábaihoz, oltárához, második istenéhez, 's ez által az anyát boldogítá, az anya boldogsága pedig kétszeresíté az ifjában gyümölcsei feletti örömet. 'S az anya látá a' gyermekben nem ismerit öngyermekségét, az ifjában nem élvezett tulajdon ifjúságát, és ezen összeforrás őt gyermekké 's ifjává tevé. Egészen vele érzett, akarátja a' gyermekével teljesen öszhangzott, 's ő újra kezdé élni.

'S midőn az ifjú mind inkább érezni kezdé, ismeré-meg barátnéja egész életének kinját. Körültekinte és senkit körülle nem talál. Féltetni kezdé önmagát a' némaért, hogy őt egyetlenét elveszthetné, vesztéségével pedig élte minden sebet felszakitná: de ez a' nőnek nem jutott eszébe soha; ő csak neki élt, a' jelennek, 's nem tekinté a' kinos multba, melly a' jövőnek tüköre. Lelke valóban az ifjú előtt csak most kezdett egész tisztaságában feltűnni. Az megfoghatlan, ismeretlen világ volt, idegen sziget aranybányáival, önmagának diszeül. Értte félt az ifjú tulajdon jövődjétől, értte minden balesettől. 'S az ifjúnak volt mitől félnie. Ha tekinté jövődjébe, ez rá nézve tán kellemes, de barátnéjára kinteljesnek mutatkozék. Szülőjének nagyravágyása már is sokáig kísérteték az ifjúnak látszó tehetlensége által. Előtte a' külragyogás volt az előmenetel, haladás jelensége. Kit magasra emeltek 's diszjelekkel ékesítének, volt 's küzdött az érdem pályáján. Minek a' lélek? mellyet a' jelen világ nem keres; — minek a' szív? melly bábjavá tenné az akaratot. — A' nagyravágyó szülőnek örökös átka terhelné azon fiút, ki tetteinél szívét kérdőre vonná. Neki távozni kelle szülőföldjéről oda, hol az ál-érdem jutalmaztatik; — 's szegülhetett volna-e a' gyermek szülője kívánságának ellen? — Nő is volt már számára kiszemelve, ki a' házat fényesbbé 's gazdagabbá tegye. Hitest, anyát? — Minek? Mindkettő kellemetlen 's boszantó kötelesség! — 'S a' néma egyetlenét e' földön távol engedhetné magától; őt, kitől egyedül szerettetik 's egyedül kíván szerettetni: de forrón, egész lélekből, hogy így minden embertársa szeretetét

kipótolvá lelje: ő másnak karjaiban lássa? Egy lélektelen nővel, ki szerelme becsét nem érzi, megoszthatná-e üdvét, melyly mindene 's annak semmije lenne?! O, ezek kinos emlékezések, sejtések valának az ifjában! Olly béketűrőn 's állhatatosan, szenvedőleg 's még is elégedetten, mitsem gyanítólag élt — 's most a' gyanú szikráját, melyly soha keblében nem élt, felélessze, a' kinok tengerébe temesse, melylyt csak alig gázolt-át?! O nem, ez az életnél, ez a' halálnál kinosabb. *(Vége következik.)*

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Alexander angol utazó egy gyarmatos után imezt beszéli. — Atyám egykor vadászatra vivé fíjait; neki puskája, nekünk csak ládsánk és késünk vala. Sokáig mitsem találánk; végre egy rhinoceroszt látunk-meg. Atyám szárába lőtt az állatnak, 's nekünk meghagyá kövekkel dobálni azt, hogy sebet felsajgassuk. Azt megtevők, 's az állatnak fájdalom miatt le kellett feküdnie. Késemmel most hozzá lopódzám, 's talpait kezdém szeldelni, mialatt bátyám, Cobus, az állat hátára mászni törekvék landsáját vállalai közé döfendő. De alig nyult a' rhinoceroshoz, midőn ez borzasztó szuszogással felugrék, 's mi lehetőleg gyorsan egy fára mászánk ott tanácskozándók. Alig vön minket a' rhinoceros észre, legott a' fát körülturni kezdé. Cobus felbőszült, 's leszállván, az ádáz állattal szemközt megállt, és olly hangosan, mint csak kiálthatott, szidá azt. A' rhinoceros bámult e' váratlan megtámadáson, veszteg állt, és szaglalá Cobust, ki folyvást szitkozódék, míg az állat, mint látszék, félni kezdé, megfordult és elballaga. Cobus, ki oroszlánszívü 's fürge volt, mint majom, követé őt, hátára ugérék, egy darabon rajta lovagolt 's ládsáját mélyen döfé vállalai közé. Az állat lebukott 's megszűnt élni. — Éhes emberek rendkívüli dolgokat tehetnek; 's mi éhezünk.

Kitanított halak. Pigmentelli professor Parmában uj nemét kísérté meg az állatok, névszerint halak kitanításának, 's a' következmények, melylyek felette meglepők, dúsan megjutalmazák fáradságát. De más jutalmat is szándékozik még nyerni, 's e' czé ből utnak indult növendékeivel, azokat pénzért mutatandó, 's nem kételkedetni, hogy a' kíváncsiság számos nézőt csábítand hozzájok. A' tavaszon Romában volt, 's igen számosan látogatták mutatványait. Nevezetesnek mondatik egy nagy csuka, melyly kisebb, megjelelt halat az egész csapatból kikerget, azt üzi, 's ha elfogá, urához mint a' legjobb vadászb viszi. Más halak a' hanga tactusa szerint szabályszerűleg mozognak, csaknem mondhatni, tánczolnak; mert előre, hátra, egymás mellett 's körül uszálnak, úgy hogy a' figyelmes vizsgáló valódi tourookra ismerhet. —

KÜLÖNFÉLE.

Nagy rang kellemetlenségei. — Meg kell jegyeznem — mond Londondery lord éjszaki Európában tett utazásának imént megjelent leírásában — hogy a' számos tánczvigalom közt, melylyek téiben sz. Pétervárat adatnak, legjelesbek a' császárné által Anischkoff-palotában adott privátbálok. De a' diplomata-kar egyre sem hivatalos. A' császárné egész télen át 18 — 20 illy bált ad, 's egy dómát sem láthatni kétszer ugyan azon egy öl-

tőzetben. Több illy bálban levén jelen, állíthatom, hogy mindig egészen új ruhákat láték. Kíváncsi valék egy anyától, ki gyakran két vagy három leányával jött e' tánczvigalmakra, kérdeni, nem mértéken tuliak-e ez által okozott költségei. Ő komolyan mondá, hogy minden öltözet 200, 's így leányai egy este 600 rubelbe kerülnek, mihez még 250 rubel saját ruházatára számítandó. 'S ezt sokszorozzuk immár hússzal! Még is a' nagyokat soha nem hallám panaszkodni a' gyakorta szükséges kiadások fölött; ámbár tudom, hogy sokan kénytelenek pénzt venni-fel jószágaikra, hogy illy kiadásokat megbírhassanak.

A' diplomata mint szakács. — A' következő anekdotát bizonyos dán tiszt, mint a' dolognak szemmel látó tanúja, beszélé. — 1794ben, midőn Talleyrandnak 24 óra alatt Londonból távozni kelle, egy dán hajóra szállott, melly őt Amerikába vala szállítandó. E' hajó a' nagy tengeren egy angol freigate-al találkozott, melly megállítá, 's a' hajó megvizsgálására egy dereglyét küldött. Angolok háborús időben soha sem fogadták-el azon elvet, hogy közömbös hajó ellenséges árúnak vagy személynek védhelyül szolgáljon. Talleyrand, ki mindenre inkább kész volt, mint Angliába visszatérni, rimánkodva kérte a' kapitánt, ne árulná-el. Ez nem titkolá aggodalmát, 's végre is oda nyilatkozott, hogy mentésére nem lát egyéb módot, mint ha a' hajóbeli szakácsnak mondja. Talleyrand boszúsán fogadta az ajánlást, és megsértésnek vette; de midőn a' veszedelmet nőni, 's az angol dereglyét már csak puska lövésnyi távolságra látta, el kelle magát szánnia; az autuni püspök háló süveget, fehér kötényt vőn, 's oldalához a' nagy vágó kést szurá. Midőn a' dereglyén érkezett angol tiszt megélté, hogy egy bárgyu franczia szakácsn kívül senki sincs, azonnal elő is idéztek, 's ki rézlábassal kezében és inséges tekintettel jelent-meg, és ismét nyugottan visszatért. Waltersdorf ur, dán követ Bonaparte udvarában, gyakran elbeszélé ez esetet, ha Talleyranddal baja volt.

A z oroszországi lóvásárok igen sajátos látványt nyújtnak a' szemnek. A' sikságnak nagy részét tilegák vagy apró kocsik lepik-el, mellyekhez eladandó lovak kötvék. E' körülmény 's a' juhbőr-bundákba burkolt, bozontos süvegű és hosszú szakálú emberalakok, az europaitól nagyon eltű tekintetet adnak az egésznek. A' többitől elkülönítve, 's drága takarókkal fedetten állnak a' nemesb fajú lovak hármásával 's négyesével összefűzve. Más részről a' Tatárok elnyomorodott gebék felett alkudoznak, mellyek élelemre szánvák, nem ugyan kutyáik, hanem ön maguk részére: minthogy e' népfajnak a' lóhús még most is legkedvesebb étele. Más részről a' Don parti lakosok érkeznek kozák- és baskir-lovaikkal. Az első faj durva szőrű, sovány, de rendkívül megedzett, minden viszontagságot eltűrő, azonban kocsvonásra kevésbé alkalmas: minthogy a' kozák csak lovagolni szokott. A' baskir-ló kurta és vaskos, erős nyakú 's nagy tömpe fejű: ezek nincsenek a' tilegákhoz kötve, hanem husz-harminczával cserénybe zárják. Minden cserényben egy suhancz van, a' lovakat ostorral halkal körülterelő. Ha a' vásárlónak e' lovak közül valamelyik megtetszik, 's azt közelebből kívánná megsejmelni, a' tulajdonos hurkot vet a' kijeleltnek nyakába, mellynek segedelmével kivezettetik. Hiába igyekszik a' ló szabadulni; a' huroknak keményebben ráhuzása által engedelmességre készítettetik. Egy kozák zablát vet szájába, hátára szökik, lábbal kézzel mintegy testére tapad, 's a' terhétől menekedni akarót kifárasztván, miután a' hu.ok végét a' gazdától átvette, kénye szerint

kormányozza. Sebes száguldással iramlik most tova a' téren, 's midőn a' látpontról már letűnni binnök, megfordul, 's oda nyargal, honnan kiindult.

Vonás Byron életéből. — Byron nem szeretett Angolokkal társalkodni, más nemzetbeliekkel ellenben örömet mulatott. Leccoq éppen így látta őt Genuában tartzkodásakor a' szép G. grófnéval legnagyobb barátságban lenni. Byronnak alaptalan féltékenysége nem egyszer szült itt házi jeleket, melyekről a' jámbor halandónak fogalma is alig lehet. Többi között egy napon, minthogy a' grófné nem akará mindjárt megvallani, hol mulatott ez előtti este, boszúsan rántá elő övéen hordott gyilkát (mert akkoriban Carnagnole köntösben járt) 's egy a' grófné előtt állott palaczknak szájába oly erővel dőfé, hogy az száz meg száz darabra zúzva tajtékozva fec-kendé-szét tartalmát. — „They are alle the same“ (egyik olyan mint a' másik) — „cofan tutte“ ordítá dühösen, 's az elsápadt hölgyet villongó szemekkel vizsgálva; ezután más palaczkot kért, közönyös dolgokról kezdve beszélni, mintha semmi sem történt volna.

EMLEKMONDÁS.

Türelem.

Barátidat ha szánni nem pirulsz,
Miért pirulnál szánni tenmagad?
Elég meg nem csüggedni szenvedésben,
Elég a' terhet gyáván nem viselni.

KAZINCZY F. után —

Tettek tükrei a' léleknek, 's tettekből leghibizosabb a' következtetés valakinek lelkületére.

B. JÓZSIKA M. után K. H. K. J.

Mulandóság. A' sokaság czelját neveti a' halál, 's a' halált a' józan eszmélő. Multakon épül minden uj, 's az ujnak virágít mulandóság szedi.

KISFALUDY KÁR. után M. N.

A' szánakozás csak tehetetlennek kedves; az erőset ingerli.

(1835. Aurora) Koromlaki V.-ről.

Gondolat. Csendes és kellemes érzelmek 's eszmékből fonják az aszszonyok békóinkat, melyeket csak akkor érezünk, ha már hordozzuk, 's annyira szeretünk, hogy még őket kérjük is azoknak szorosabb összevonására.

KOVÁCS MARIA.

Szórejtvény.

Város, négy betüből álló, alföldi megyében.

Vedd-el végsőjét, 's gondszerzót, bút nevezendesz.

LATINOVICS GÁBOR.

Előbbi rejtvény: KENDER.

Kérelem. Beküszöntvén a' jelen évi 2dik félesztendő, tisztelettel kéri a' folyóirat partfogói, kik a' folyó fel évi lapoknak megrendelésével elkéstek, hogy azok iránt minel előbb metűztlassanak szándékjokat kijelenteni.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul, a' Duna partján. 114. sz. a.

Nyomtatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.